

[Arbejdsministeren]

forening den 14. oktober 1986. Dem har vi selvfølgelig tillid til. Jeg kan måske bidrage en lille smule med en forklaring, al den stund totaltallene for 1987 er en reduktion i forhold til totaltallene for 1986-budgettet. Der sker en reduktion fra 945 mill. kr. til 876 mill. kr. Der er stadig væk tale om godt og vel 200 mill. kr. mere end det nuværende pligtbeløb. Det er mere end det i 1985 anvendte beløb på 850 mill. kr., og det er en stigning fra under 15.000 kr. pr. ungdomsarbejdsløs i 1985 til 17.500 kr. pr. ungdomsarbejdsløs i 1987.

Det er de oplysninger, vi har fra Kommunernes Landsforening, men det er klart, at vi gerne lægger dem frem i udvalget på kryds og tværs, sådan at man kan få belyst disse tal. Det er vi nemlig interesserede i, for vi føler os overbeviste om, at man, når man har fået belyst tallene, vil konstatere, at beløbet i mange kommuner, forhåbentlig de fleste og forhåbentlig i alle de kommuner, hvor beløbet er sat ned, pr. ungdomsarbejdsløs alligevel er sat op. Det er mit håb, og det vil jeg meget gerne være med til at dokumentere i forbindelse med tallene.

Det, vi diskuterede i udvalget i går, vedrører ikke den kommunale indsats som sådan. Det vedrører den del af den kommunale indsats, der er finansieret af Arbejdsministeriet og på vores konti, og det er altså en anden sammenhæng. Når jeg ikke mener, at det var hensigtsmæssigt at søge om det beløb på nuværende tidspunkt, er det udelukkende, fordi det er for sent til at lave noget fornuftigt i 1986.

Men jeg vil gerne gentage her, hvad jeg sagde i udvalget i går, nemlig at det bureaukratiske system, vi har – der betyder, at kommunerne skal til arbejdsmarkedsnævnene, at arbejdsmarkedsnævnene skal til Arbejdsdirektoratet, at Arbejdsdirektoratet skal høre Landsarbejdsnævnet, inden det kommer med en indstilling til departementet, der skal forelægge sagen for mig, hvorefter jeg skal fremsende en ansøgning til finansudvalget, som jeg måske skal i samråd hos for at besvare et antal spørgsmål, inden jeg får bevillingen, hvorefter orienteringen skal hele vejen tilbage igen – det bureaukratiske system vil jeg gerne have brudt, sådan at vi ikke næste år kommer i den situation, at vi på et for sent tidspunkt opdager, at vi har afsat 60 mill. kr. til en indsats, som vi ikke kan gennemføre.

Det tilsagn, som jeg gav i udvalget, står jeg selvfølgelig også gerne ved her i salen.

Connie Hedegaard (KF):

Først om aldersgrænserne. Det er rigtigt, at vi fra årene med de stadig stigende ungdomsarbejdsløshedstal fortsat slæber rundt med en pukkel af unge ledige – unge, der nu er i midten eller slutningen af tyverne. Men vi deler arbejdsministerens opfattelse, nemlig at der i indsatsen imod ungdomsarbejdsløsheden ikke er brug for nye skarpe grænser. Derimod er der, som arbejdsministeren sagde det, brug for mere handlefrihed regionalt. Vi ser frem til den redegørelse i november, som ministeren nu bebudede, og som vi håber og forventer vil indeholde konkrete forslag til, hvordan vi får fjernet u hensigtsmæssige grænser, mindsket bureaukratiet, målrettet indsatsen og koordineret de mange forskellige tilbud, således at vi kan få en endnu bedre udnyttelse af ressourcerne på området både menneskeligt og økonomisk. Her forventer vi så at den uforholdsmæssigt store kvindearbejdsløshed får en fremtrædende placering.

Med denne begrundelse afviser vi denne del af det socialdemokratiske forslag, som vi mener bevæger sig i den stik modsatte retning af, hvad der er brug for på området.

Hvad angår forslaget om at forlænge den lovbestemte forpligtelse for kommunerne, kunne vi godt have lyst til at spørge forslagsstillerne, hvad der får Socialdemokratiet til at tro, at der er behov for et sådant forslag. Beskylder man i virkeligheden ikke hermed kommunerne og heriblandt de 101 socialdemokratiske ledede kommuner for i deres 1987-budgetter, som jo allerede er lagt, ikke at leve op til deres ansvar for indsatsen imod ungdomsarbejdsløsheden? Har man overhovedet belæg for, at kommunerne skulle have svækket deres bestræbelser for at bekæmpe et af vores allerstørste samfundsproblemer, når man sætter det i forhold til, hvor mange ledige der var? Ifølge arbejdsministeren er svaret nej, men hvis Socialdemokratiet mener noget andet, ville det da være interessant at vide, hvilke kommuner det er, man i givet fald mener ikke tager deres ansvar alvorligt. Prøv da f.eks. at spørge i kommunernes beskæftigelsessekretariater. Her er man ikke nervøs for ikke at have penge nok. Tvært-